

et saadant Kontor. Nu er der naturligvis den Mulighed, at samtidig med at man faar denne efter min Mening i Løbet af faa Aar ikke ubetydelige Udgift, vil Ligningsafdelingskontoret i København i nogen Grad kunne aflastes; dette er vel endogsaa sandsynligt, men jeg tror dog ingenlunde, at Aflastningen pengemæssigt set tilnærmelsesvis vil komme til at svare til, hvad Overskatteraadene vil koste. Jeg følger mig altsaa forvisset om, at det, der her foreslaas, bringer en sikker og ikke helt ringe Administrationsudgift. Derfra at slutte, at jeg er en bestemt Modstander af dette Forslag, vilde imidlertid være forhastet, thi det er jo meget vel muligt, at det, der kan naas gennem Overskatteraadene i Retning af at skaffe en retfærdigere og en, kan man vel nok i samme Aandedræt sige, for Statskassen mere gunstig Skatteligning, økonomisk set langt vil opveje Udgiften. Det er muligt, men det maa man altsaa overveje med sig selv, om den sikre Udgift, man faar, paa anden Maade fremkalder saadanne Goder, at man uden Betænkelighed mener at kunne gaa med dertil.

Som allerede nævnt er alle de her nævnte Ting Spørgsmaal, som jeg for saa vidt mener at kunne kalde upolitiske Spørgsmaal. Hvorvidt man vil gøre det ene eller det andet i de her nævnte Forhold, vil i høj Grad afhænge af, hvilken Opfattelse de Mænd har, der i særlig Grad har med disse Forhold at gøre, og her er vi saa lykkeligt stillede, at vi her i Landet har en Institution, som i højere Grad end nogen anden Institution har med disse Forhold at gøre, en Institution, som er Statsens, men en Institution, som man ikke har spurgt, før man fremlagde Forslaget, og denne Institution er Landsoverskatteraadet. For nu ikke at blive taget unødvendig ualvorligt, om jeg saa maa sige, vil jeg sige til den højtærede Finansminister, at jeg betragter ikke mig selv og heller ikke en Række af Landsoverskatteraadets andre Medlemmer som saa overmaade sagkyndige overfor de Detailspørgsmaal, jeg her har nævnt; paa den anden Side nærer jeg ingen Tvivl om, at enkelte af Medlemmerne, ganske særlig de med juridisk Uddannelse, har en særlig Sagkundskab, men først og fremmest, maa jeg hævde, har Landsoverskatteraadskontoret en Sagkundskab, som ingen anden Institution i dette Land er i Besiddelse af. Jeg synes, det er underligt, at man slet ikke har spurgt denne Institution om dens Stilling til en hel Række af de Spørgs-

maal, der her er nævnt, men det er jo saa heldigt, at vi nu sikkert faar en lang Ferie, og der vil da blive god Tid til at spørge Institutionen.

Jeg vil da slutte med at sige vedrørende disse Spørgsmaal, at før man giver sig til en Debat af disse Ting, haaber og venter jeg, at der vil kunne foreligge Udtalelser om dem fra Landsoverskatteraadet. Jeg er naturligvis klar over, at den endelige Bestemmelse om, hvad der skal være Lov og Ret i dette Land, lige saa lidt i dette Spørgsmaal kan træffes af Landsoverskatteraadet, som den, hvad Lønninger angaar, kan træffes af Tjenestemændene; det maa naturligvis i sidste Instans være Rigsdagen, der bestemmer det, men jeg kan ikke tænke mig andet end, at enhver Rigsdagsmand maa være interesseret i at høre, hvad de interesserede og sagkyndige Parter kan have at sige.

Jeg skal derefter vende mig til de mere politiske Ting, som findes i Forslaget, og jeg skal først med faa Ord nævne en lille Ting, som ikke findes, nemlig Beskatningen af Brugsforeninger. (*Wilmann*: Det er en gammel Kæphest). Det er, som det ærede Medlem Hr. Wilmann ganske rigtigt siger, en gammel Kæphest, men derfor behøver den jo ikke at være saa daarlig; det er en Kæphest, som vil blive ved at vise sig, indtil vi faar Brugsforeningerne beskattet paa lignende Maade som andre Virksomheder. Jeg maa maaske have Lov at minde om, at naar Brugsforeningerne ikke ved sidste Skattelovsbehandling kom ind under Beskatningen, var det Socialdemokratiets Skyld. Thi hvis de var gaaet med, saa havde Vejen været aaben for Beskatningen af Brugsforeningerne, derom kan der ikke herske den fjerneste Tvivl. I Udvalget havde baade de Konservative, Venstre og de Radikale givet Tilslutning til, at man gjorde et Forsøg; men det var en Forudsætning, at for at gøre Forsøget skulde der indenfor alle Partier være Enighed derom, og det var altsaa ikke muligt at tilvejebringe denne Enighed, fordi Socialdemokratiet ikke vilde gaa med. At Socialdemokratiet saa vil sige, at den Form, man valgte, nu en Gang var af en saadan Art, at man ikke paa nogen Maade kunde tiltræde den, det er jo den Slags Ting, man altid kan sige. Den Form, der den Gang valgtes, var en saadan, at overfor Staten vilde der kun blive Tale om at forlange en fuldkommen minimal Beskatning, men overfor Kommunen — og det er Kommunen, der har særlig Interesse i denne Beskatning — vilde Beskatningen blive fuldstændig effektiv. Men som sagt, den Gang blev den ikke gennemført,